

ΟΙ ΔΥΟ ΖΩΓΡΑΦΟΙ.

Δύο ζωγράφοι έζωγράφουν τούς τοίχους μεγαλοπρεπούς τινός μητροπολικού Ναού. Ἀμφότεροι ἴσταντο ἐπὶ σανιδώματος κατεσκευασμένου ἐπὶ τούτῳ, περίπου τεσσαράκοντα πόδας ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους. Ὁ μὲν αὐτῶν ἦτο τοσοῦτῳ προσεκτικός εἰς τὸ ἔργον του, ὥστε ἦτο διόλου βεβυθισμένος, καὶ ἐν θαυμασμῷ τινι ἀπεμακρύνετο τῆς εἰκόνης, θεωρῶν αὐτὴν μετὰ μεγάλης τέρψεως. Λησμονήσας ποῦ ἦτο, ἐξηκολούθει ὀπισθοχωρῶν καὶ κριτικῶς παρατηρῶν τὸ ἔργον του, μέχρις οὗ προσήγγισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σανίδος ἐφ' ἣς ἴστατο.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν ὁ σύντροφός του στραφεὶς αἰφνιδίως, ἀνατριχιῶν ἐκ φρίκης θεωρεῖ τὸν ἐπικείμενον αὐτῷ κίνδυνον· ἄλλην μίαν στιγμήν, καὶ ὁ ἐνθουσιαστής μας ἤθελε πέσει ἐκ τοῦ σανιδώματος. Ἐὰν τῷ ὠμίλει, ἦτο βέβαιος θάνατος· εἰάν ἐσιώπα, ἡ ἐκφυγὴ ἦτο ἀδύνατος. Αἰφνης δ' ἀνακτήσας τὴν ἐτοιμότητα τοῦ νοός του, καὶ λαβὼν χρωστῆρα ἐμπλεων χρώματος, ἐρρίψεν αὐτὸν κατὰ τοῦ τοίχου, ρυπώσας τὴν περικαλλῆ εἰκόνα δι' ἀμορφωτάτων κηλίδων.

Ὁ ζωγράφος προχωρεῖ τρέχων, καὶ στρέφεται πρὸς τὸν φίλον μὲ ἐπιπλήξεις πλήρεις ὀργῆς· ἀλλ' ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ὠχρότητι τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἴσταται καὶ ἀκροᾷται τὴν διήγησιν τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεξε, θεωρῶν μετ' ἀνατριχιάσεως τὸ διάστημα ὃπερ διεχώριζεν αὐτὸν τοῦ ἐδάφους, καὶ μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης ὑλόγησε τὴν χεῖρα τὴν περιστάσαν αὐτόν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον, ἡμεῖς ἐνίστα βυθιζόμεθα εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ κόσμου τούτου, καὶ θεωροῦντες αὐτάς ὀπισθοχωροῦμεν, χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα τὸν κίνδυνον ἡμῶν, ὅτε ὁ Παντοδύναμος, ἐν ἐλέει, ἐξαλείφων τὰς ὠραίας ταύτας εἰκόνας ἔλκει ἡμᾶς, καθ' ἣν στιγμήν κατ' αὐτοῦ παραπονούμεθα, εἰς τὰς ἀνοικτάς καὶ πλήρεις συμπαθείας ἀγίας Αὐτοῦ ἀγκάλας.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Δ. Ι. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ.

Ὁ πρὸ ἐνός ἡδὴ αἰῶνος ἀπαθανὼν Δελφίνος τῆς Γαλλίας ἦτοι ἐπίδοξος κληρονόμος τῆς Γαλλικῆς βασιλείας, υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. καὶ πατὴρ τοῦ ΙΣΤ', θέλων νὰ δώσῃ εἰς τοὺς υἱοὺς του ἀπὸ τῆς τρυφωτάτης τῶν ἡλικίας διδασκαλίαν δραστηκὴν ἅμα καὶ ἐκφραστικὴν περὶ τῆς παρὰ τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν μεγιστάνων ὀφειλόμενης μετριοπροσύνης, διέταξε νὰ φέρωσι τὸ βιβλίον τῆς ἐγγραφῆς τῶν βαπτίσεων τῆς ἐνορίας εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον βαπτισθῇ τὰ τέκνα του, διὰ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ εἰς αὐτά. Βλέπετε, τοῖς εἶπε, τὰ ὀνόματά σας ἀτάκτως καὶ ἄνευ διαστολῆς ἐγγεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπου προηγοῦνται καὶ ἔπονται ἐκάστοτε πλήθος ἄλλων ὀνομάτων ταπεινῶν καὶ ἀσήμεων, καθὼς συνέβη νὰ γεννηθῇτε πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ δεινός καὶ τοῦ δεινός ἰδιώτου. Ὡς ἄνθρωποι λοιπὸν εὐρίσκεσθε συγκεχυμένοι μεταξὺ τοῦ πλήθους τούτων ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπίσης δὲ καὶ ὡς Χριστιανοί. Τοῦτο σὰς ἀποδεικνύει ὅτι κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς κυριωτάτας ιδιότητάς σας εἶναι πάντες οἱ ἄλλοι ὅμοιοι καὶ ἰσότημοί σας. Τὸ δὲ νὰ ἐγεννήθητε ἐκ γονέων ὑπερτέρας κοινωνικῆς τάξεως εἶναι ἐπουσιῶδες συμβεβηκὸς ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, τὸ ὁποῖον ὅμως σὰς ὑποχρεώνει εἰς μεγάλα κοινωνικά καθήκοντα, καὶ ἂν τὰ παραβῇτε, ἀποδεικνύεσθε ἀνάξιοι τῆς εὐημερίας διὰ τὴν ὁποίαν ἀφρόνως θέλετε νὰ καυχᾶσθε καὶ νὰ τιμᾶσθε παρ' ἀξίαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν ὑπεροχὴν σὰς ἔδωκεν οὔτε ἡ φύσις, οὔτε ἡ θρησκεία. Καὶ ἂν ἐξ ἀπρονοήτων περιστάσεων ἐπέλθωσι μεταβολαί, ὅπερ εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον ὡς πολλάκις ἐφάνη καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας ἐδιδάχθητε, καὶ συμβῇ νὰ ἀνατραπῇ ἡ τάξις καὶ νὰ κρημνισθῇ ἐκ τῆς σημερινῆς ὑψηλοτέρας περιωπῆς εἰς τὴν βαθμίδα τῶν ἰδιωτῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἡθικὸν πλεονέκτημα σὰς διακρίνει, πῶς δύνασθε τότε νὰ ἀποφύγετε τὴν δικαίαν καταφρόνησιν ἐκ μέρους ἐκείνου τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον

φαντάζεσθε σήμεραν ὅτι ἔχετε τὸ ἀδικαιολόγητον δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεσθε μὲ ὑπεροφίαν;

Τὸ ἀνωτέρω σπουδαῖον ἱστορῆμα ἀπαντήσαντες εἰς γαλλικὸν σύγγραμμα τῆς τότε ἐποχῆς, δύο τινὰ ἐξ αὐτοῦ διδασκόμεθα πρῶτον, ὅτι ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος πατὴρ ἐφάνη ὡς προμαντεύων τὴν μετ' ὀλίγον ἐπελθούσαν Γαλλικὴν καταστροφὴν, καὶ τὰς περιπετείας τῶν τέκνων του εἰς τὰς ὁποίας νοθεύων τὰ προδιέθετε· δεύτερον, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην χωριστὰ ληξιαρχικά βιβλία διὰ τοὺς ἡγεμονικοὺς αἰκούς, ὡς ἡμεῖς ἠξιώσαμεν ἐσχάτως νὰ πλάσωμεν. Αναφέρεται δὲ μόνον τὸ πρωτόκολλον γνησιότητος τῆς γεννήσεως τῶν πριγκίπων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων τιμαριωτικά διαδοχῆς δικαιώματα, ὑπογραφόμενον ἀντὶ συμβολαιογράφου ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως καὶ ὠρισμένων ἄλλων μεγιστάνων, οἵτινες παρευρισκόμενοι μετὰ τῆς μαίας ἐν καιρῷ τοῦ τοκετοῦ, ὑπετιθετο ὅτι ἐβλεπον ἐξεργόμενον ἐκ τῆς κοιλίας τῆς ἡγεμονίδος τὸ ἑρέφος, τοῦ ὁποίου τὴν τοιαύτην γνησιότητα ἐμαρτύρουν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἦλθες, κ' ἡ μοῦτά μου πιστὴ ταχίως ἐπὶ νῆλθεν.
Ἦλθες κ' ἐπῆλθε μετὰ σοῦ ἐλπίς παρηγορίας.

Ἦλθες καὶ τῆς καρδίας μου ὁ μαρσμός παρῆλθε,
Καὶ τοὺς παλμούς· αἰσθάνεται τῆς πρώτης ἡλικίας.

Καὶ ἂν, ὦ φίλ', ἡ τρυφερὰ καρδίᾳ σου ποθήσῃ
Τὴν ἀδελφὴν καρδιαντῆς τῶν παιδικῶν σου χρόνων,
Καὶ ἐπ' αὐτῆς διὰ παντός θελήσῃ ν' ἀκουμβήσῃ,
"Ὡ! τότε ἔλθῃ πλησίαν μου· ὦ! μὴ μ' ἀφήσῃς μόνον.

Ἐλθῆ, δὲ, βράσανος κατέστη ἡ ζωὴ μου·
Μακρὰν σου εἶνε δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ἐρημία.
Καὶ ὡς σκιὰ μ' ἀκολουθεῖ, ὡς ψυχικὴ τροφή μου,
παντοῦ ἡ δυστυχία.

Ἄν ὁμωστόπους μακρυνοὺς καὶ πάλιν κατοικήσῃς,
Κ' ἐμὲ ἐνταῦθα, φίλη μου, ἐγκαταλείψῃς μόνον,
Μητὰς στιγμὰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας λησμονήσῃς,
Ῥίπτῃς κ' ἐδῶ τὸ βλέμμα σου καὶ σέναζε μὲ πόνον.

Ἄς περυγίξῃ πρὸς στιγμὴν ἐνίοτε ὁ νοῦς σου
Ἐδῶ εἰς νύκτας θερινὰς εἰς νύκτας ἄνευ σκότους
Κ' ἂς σ' ἐνθυμίζῃ ἡ ἀγνὴ πνοὴ τοῦ στεναγμοῦ σου
τοὺς στόνους σου τοὺς πρώτους.

Μονάζουσα, ἐὰν ριφθῇς εἰς πόθους κ' ἀναμνήτῃς,
Τὴν δυσυχίαν αἰσθανθῇς ποῦ τὸν θνητὸν μαρτίζει,
Ἐὰς δάκρυ ἀνακούφισιν, ὦ φίλη, νὰ ζητήσῃς
Μὲ πῖσιν κλαῖε τὴν ψυχὴν τὸ δάκρυ τὴν ἀγνίζει.

Ἄν δ' εἰς ἀνθῶνας μόνῃ σου, Μπιμπία μου, βαδίσῃς,
Δρέψῃς ἐν ἄνθος ὁροσερὸν, ἐν ῥόδον ἢ ἐν κρίνον,
Καὶ μ' ἕνα στεναγμὸν βαθὺν, ὦ φίλη, νὰ φωνήσῃς·
Τὸ κόπτω δι' ἐκεῖνον.

Ὡ! δι' ἐσὲ ἐποίησα τοὺς σίχους μου τοὺς πρώτους
καὶ δι' ἐσὲ τοὺς σίχους μου ποιῶ τοὺς τελευταίους,
Νὰ ψάλλω μ' ἑκάμες αὐτοὺς ἐν μέσῳ μαύρου
σκότους,
Καὶ νὰ εὐρίσκω εἰς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἑλέους.

Ἀθῆναι 16 Σεβρίου 1867 ΣΟΦΙΑ Μ.

ΓΡΙΦΟΣ.

